

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **V. K.**, zastoupeného JUDr. Koljou Kubíčkem, advokátem se sídlem Urbánkova 3360, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, zastoupenému JUDr. Alanem Korbelem, advokátem se sídlem Nám. 14. října 3, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2007, čj. 16/34759/2007/1502, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2009, čj. 9 Ca 197/2007 - 39,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2009, čj. 9 Ca 197/2007 - 39, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 4. 2007, čj. 16/34759/2007/1502, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 9. 2. 2007, čj. MHMP-343551/2006/DOP-T/Dc, kterým byla žalobci za porušení § 15 odst. 1 písm. f) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění účinném do 31. 12. 2007 (dále jen „zákon o cenách“), uložena pokuta ve výši 100 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1000 Kč.

II.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 25. 3. 2009, čj. 9 Ca 197/2007 - 39, zamítl.

3. Městský soud se neztotožnil s žalobní námitkou, podle níž napadené rozhodnutí nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Skutková zjištění byla podle městského soudu jednoznačně prokázána protokolem o provedené cenové kontrole a fotodokumentací, která je součástí spisu.

4. Dále městský soud neshledal důvodnou námitku, že žalobce splnil povinnost vyplývající z § 13 odst. 2 zákona o cenách tím, že viditelně umístil na dveřích vozidla i na vnitřním ceníku ve vozidle informaci o ceně služby. Městský soud naopak přisvědčil žalovanému, že cenou platnou v okamžiku nabídky, ve smyslu zmíněného ustanovení, nemůže být cena, která je v rozporu s právními předpisy. Podle městského soudu by přijetí názoru žalobce znamenalo, že k řádnému splnění zákonem stanovené povinnosti informovat spotřebitele o platné ceně zboží či služby postačí zveřejnění v podstatě jakékoliv informace o ceně bez ohledu na to, zda příslušná komodita podléhá cenové regulaci a zda uváděná cena je s cenami úředně regulovanými v souladu. Žalobce označil nabízenou službu cenami převyšujícími úředně stanovené maximální ceny taxislužby na území hlavního města Prahy, proto nesplnil povinnost označit nabízenou službu platnou cenou. Námitka, že sazby cen v případě žalobce odpovídaly cenám zaneseným do taxametru, nemůže ovlivnit nastíněný závěr. Městský soud nepřisvědčil ani námitce, že správní orgán neupřesnil v průběhu správního řízení ustanovení zákona o cenách, které měl žalobce porušit.

5. Městský soud shledal bezpředmětnou i námitku, že žalobce nabízel taxislužbu i mimo území hlavního města Prahy. Uvedl přitom, že *„(p)ři provozování taxislužby na území hl. m. Prahy byl žalobce…povinen respektovat závazné právní normy upravující výši maximálních cen taxislužby“*.

6. Dále městský soud nepřisvědčil námitce, že u žalobce byly dány důvody pro navýšení úředně stanovené maximální ceny podle § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb., kterou se provádí zákon o cenách, ve znění účinném do 20. 12. 2009 (dále jen „prováděcí vyhláška“). Namítané ustanovení podle názoru soudu na posuzovanou věc vůbec nedopadá, neboť *„žalobce provozuje přímo tu službu, jejíž cena je na území hl. m. Prahy regulována prostřednictvím úředně stanovené maximální ceny, a nikoliv jiný druh služby stejného užití, který by se od taxislužby lišil některými určenými podmínkami.“* Podle městského soudu byly maximální ceny taxislužby stanoveny pro celé území hl. m. Prahy a pro všechna vozidla taxislužby jednotně. Z toho mj. vyplývá nepřípustnost zohlednění vybavení konkrétního vozidla za účelem stanovení vyšší než úředně stanovené maximální ceny taxislužby.

7. Městský soud nepřezkoumal námitku, podle níž úředně stanovené maximální ceny vychází z nereálné kalkulace vytíženosti vozidel, jejich pořizovací ceny či ceny nafty. Konstatoval přitom, že stanovení cen spadá do výlučné pravomoci cenových orgánů, a že jejich rozhodnutí o zařazení zboží do seznamu zboží s regulovanými cenami je podobně jako vyhláška rady hlavního města Prahy č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby, ve znění účinném do 31. 12. 2006 (dále jen „vyhláška hl. m. Prahy“) pramenem práva. Regulace cen taxislužby na území hlavního města Prahy pak není nezákonná ani protiústavní.

8. Shodně s žalobcem městský soud uzavřel, že při vypracování dodatku č. 1 k protokolu o kontrole došlo k překročení zákonem stanovené lhůty. Městský soud však dodal, že se jedná o pořádkovou lhůtu, s jejímž překročením není spojena fikce vyhovění uplatněným námitkám.

9. Důvodná podle městského soudu nebyla ani námitka nedostatečného zdůvodnění výroku, kterým byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady správního řízení. Městský soud odkázal na § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), s tím, že žalobce vyvolal porušením právní povinnosti správní řízení a za toto porušení byl potrestán uložením pokuty. Odkaz správního orgánu na příslušná ustanovení právních předpisů byl postačující.

10. Městský soud nepřisvědčil námitce nedostatečného zdůvodnění výše uložené pokuty. Uvedl, že správní orgán vzal při stanovení výše pokuty v úvahu nejen všechna zákonem demonstrativně zmíněná kritéria, ale přihlédl též k dalším významným okolnostem jako např. poškození dobrého jména hlavního města Prahy.

11. Dále městský soud doplnil, že považuje pokutu v uložené výši za přiměřenou okolnostem posuzované věci. Správní orgán nebyl povinen přihlížet k tomu, jak postupují při stanovení výše pokut pro obdobné delikty cenové orgány v jiných krajích. Námitka, že v jiném kraji dosud nebyla uložena pokuta v takové výši, nebyla důvodná. Přiměřenost výše uložené pokuty nelze poměřovat celkovou výší všech pokut uložených žalobci, nadto v případě, kdy se opakovaně dopouští téhož protiprávního jednání. Z namítané četnosti cenových kontrol nelze podle městského soudu *„dovozovat podjatost správního orgánu vůči osobě žalobce."*

12. Konečně městský soud s odkazem na rozhodovací praxi Ústavního soudu neshledal důvodnou námitku likvidačního charakteru uložené pokuty.

III.

13. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

14. Především stěžovatel namítl, že rozhodnutí žalovaného nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu.

15. Dále stěžovatel poukázal na vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, neboť městský soud nevyhověl návrhu na provedení důkazů prokazujících tvrzení o oprávněnosti zvýšení maximální úředně stanovené ceny dle prováděcí vyhlášky. Stěžovatel také uvedl, že soud nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí o tom, že nebude doplňovat dokazování, a rozsudek je proto nepřezkoumatelný.

16. Stěžovatel uvedl, že neporušil § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách. Zdůraznil přitom, že byl oprávněn v souladu s ustanovením § 2 prováděcí vyhlášky zvýšit úředně stanovenou maximální cenu taxislužby, protože v jeho případě existují odlišně určené podmínky a dodal, že *„jedním z podstatných kritérií odlišných určených podmínek jsou mimo jiné náklady na pořízení vozidla a údržbu, náhradní díly, přičemž tyto položky dle názoru žalobce podstatně ovlivňují jakost poskytované služby zákazníkům… Odlišné určené podmínky jsou dány právě v případě žalobce, neboť službu taxi poskytuje zejména náročnějším zákazníkům, než jakým je tato služba poskytována v jiných případech, a je tak nucen poskytovat kvalitnější a tedy i nákladnější služby, což má za následek značné zvýšení ekonomicky*

oprávněných nákladů." Městský soud se podle stěžovatele dostatečně nevypořádal s jeho námitkami.

17. Stěžovatel také namítl, že neporušil povinnost označit zboží cenou platnou v okamžiku nabídky (§ 13 odst. 2 zákona o cenách). Informace o ceně taxislužby byla totiž viditelně umístěna na dveřích vozidla i ve vnitřním ceníku. Tato skutečnost byla ve správním řízení nepochybně prokázána. Cena podle stěžovatele nepřekročila maximální přípustnou mez. Navíc *„i kdyby zveřejněná cena byla cenou vyšší než maximální přípustnou, pak by to nemělo za následek, že by taková cena byla neplatná v okamžiku nabídky.*" Teleologický výklad zmíněného ustanovení, provedený městským soudem, je podle stěžovatele chybný a nedostatečně odůvodněný.

18. Správní orgány podle stěžovatele nesprávně aplikovaly nařízení rady hlavního města Prahy č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby. Stěžovatel zdůraznil, že žádnou přepravní službu v době kontroly neposkytoval, proto správní orgány v daném řízení nemohly konstatovat, že by žalobce taxislužbu vykonával pouze na území hlavního města Prahy.

19. Stěžovatel se také domníval, že správní orgán dostatečně neodůvodnil uložení povinnosti náhrady nákladů správního řízení.

20. Obdobně stěžovatel zopakoval žalobní námitku, že správní orgány řádně neodůvodnily výši uložené pokuty. Konstatoval, že *„(ž)alovaný ji odůvodnil pouze obecnými konstatováními, odkazem na podklady pro rozhodnutí a na tvrzení MHMP*".

21. Konečně stěžovatel namítl, že uložená pokuta má ve vztahu k jeho osobě likvidační charakter. Její výši považoval za nepřiměřenou i s ohledem na skutečnost, že cenu stanovil v dobré víře. Nadto ani nedošlo k poškození žádného cestujícího na ceně.

IV.

22. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.1

23. Nejvyšší správní soud při předběžném posouzení věci zjistil, že předmětem uplatněných stížních námitek je mimo jiné otázka, zda je možné postihnout jako správní delikt podle § 15 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 13 odst. 2 zákona o cenách jednání poskytovatele služby, který informuje zákazníky o vyšší než úředně stanovené maximální ceně nabízené služby. Jelikož tato problematika nebyla v dosavadní judikatuře soudu řešena jednotně, osmý senát usnesením ze dne 30. 12. 2009, čj. 8 Afs 48/2009 - 70 (dostupné na www.nssoud.cz) v souladu s § 17 odst. 1 s. ř. s. postoupil předmětnou otázku k posouzení rozšířenému senátu. Usnesením ze dne 22. 3. 2011, čj. 8 Afs 48/2009 - 80 (dostupné na www.nssoud.cz), rozšířený senát o předložené právní otázce rozhodl a věc vrátil k projednání a rozhodnutí osmému senátu.

V.2

24. Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

25. Kasační stížnost je důvodná.

26. Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval stížní námitku, podle které byl stěžovatel legitimován k navýšení úředně stanovené maximální ceny taxislužby s odkazem na § 2 odst. 1 prováděcí vyhlášky. Zdejší soud na tomto místě považuje za nutné připomenout, že vzhledem k okamžiku provedení cenové kontroly u stěžovatele je třeba na posuzovanou věc aplikovat nikoli nařízení rady hlavního města Prahy č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby, jak činí stěžovatel, ale příslušná ustanovení vyhlášky hl. m. Prahy, jejichž porušení bylo ostatně konstatováno v obou správních rozhodnutích i v rozsudku městského soudu. S ohledem na prakticky totožné znění obou normativních aktů (vyjma výše stanovených maximálních cen) však Nejvyššímu správnímu soudu i přes zmíněný omyl stěžovatele nic nebránilo jeho stížní námitku věcně posoudit.

27. Nejvyšší správní soud konstatuje, že oprávnění prodávajícího navýšit úředně stanovenou cenu je obecně vázáno na předpoklad, že se jím nabízené zboží liší od zboží, jehož cena je regulována, některými určenými podmínkami. Vyhláška hl. m. Prahy však maximální cenu jednoznačně stanoví tak, že se uplatní pro taxislužbu uskutečněnou veškerými vozidly bez ohledu na obsah válců či počet přepravovaných osob, z čehož vyplývá záměr regulovat cenu taxislužby univerzálně pro všechny případy realizace tohoto druhu osobní přepravy na území dané obce. Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatelem nabízená služba se nijak neodlišuje od předmětu regulace vyhlášky hl. m. Prahy, stěžovatel právě naopak provozuje přesně tu službu, jejíž cena je úředně regulována. Odpovídající závěr městského soudu je v tomto ohledu proto třeba považovat za zcela správný. Je-li z vyhlášky hl. m. Prahy zřejmé, že univerzálně pro všechny případy postihuje regulací ceny taxislužby provozované na území hlavního města Prahy, je tím nutně *ipso facto* omezena i možnost aplikace ustanovení § 2 odst. 1 prováděcí vyhlášky. Ke stejnému závěru přitom dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 22. 10. 2009, čj. 9 As 97/2008 - 78 (dostupný na www.nssoud.cz), dle kterého *„(u)stanovení § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb. tak není možno na výši ceny účtovanou stěžovatelem použít, neboť neexistují žádné relevantní podmínky, které by službu poskytovanou stěžovatelem odlišily od osobní taxislužby na území hlavního města Prahy, která regulaci podléhá. Maximální cena je závazná pro všechny poskytovatele dotčené služby bez rozdílu. Argumentace stěžovatele, že jeho zákazníky tvoří zejména zahraniční klientela a podnikatelé, kteří mají vysoké nároky na „jakost“ poskytované služby, je tak zcela nepřípadná.“* Zdejší soud na tomto místě pro stručnost na citovaný rozsudek odkazuje.

28. K obdobným závěrům přitom Nejvyšší správní soud dospěl i v odůvodnění rozsudků ze dne 30. 10. 2009, čj. 2 Afs 90/2009 - 68, a ze dne 5. 11. 2009, čj. 1 Afs 60/2009 - 119 (oba dostupné na www.nssoud.cz), na která nyní odkazuje. Námitce stěžovatele, že byl oprávněn úředně stanovenou maximální cenu navýšit, tak Nejvyšší správní soud nemohl s ohledem na shora uvedené přisvědčit.

29. *Obiter dictum* Nejvyšší správní soud poznamenává, že jen obtížně se lze dovolávat odlišných určených podmínek, nebyly-li žádné specifické podmínky vyhláškou hl. m. Prahy určeny. Pouze v případě, kdy by vyhláška regulovala maximální ceny taxislužby tak, že by konkrétním způsobem určila jakost zboží, k níž se regulovaná cena vztahuje, mohl by se stěžovatel dovolávat aplikace § 2 odst. 1 a odst. 3 prováděcí vyhlášky, a to výlučně v případě, kdy by jím nabízená služba vykazovala znaky vyšší než určené jakosti taxislužby. Tak tomu ovšem v posuzované věci nebylo.

30. Vzhledem ke způsobu vypořádání předcházející stížní námitky, kdy se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěrem městského soudu, že žalobce provozuje právě tu službu, která je na území hlavního města Prahy regulována stanovením maximálních cen, a proto u něj nemohly být dány důvody pro navýšení takto určených cen, zdejší soud nemohl přisvědčit ani námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu v této části. Jak totiž vyplývá z výše uvedeného, městský soud se s touto žalobní námitkou dostatečně vypořádal.

31. V této souvislosti pak Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnou i stížní námitku, podle které bylo soudní řízení stiženo vadou, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, neboť městský soud nevyhověl návrhu na provedení důkazů svědčících o oprávněnosti zvýšení maximální úředně stanovené ceny. Navrhované prokazování předmětného tvrzení stěžovatele je totiž s ohledem na učiněný závěr o nemožnosti navýšit úředně stanovené ceny zcela nadbytečné a městský soud tedy nepochybil, pokud takové důkazy v řízení neprovedl.

32. Na základě závěrů, učiněných k oprávněnosti navýšení úředně stanovené maximální ceny, nemohla obstát ani námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek odůvodnění předmětného procesního rozhodnutí. Přestože se městský soud výslovně nevyjádřil k návrhu na provedení dalšího dokazování, z kontextu jeho odůvodnění vyplývá závěr o bezpředmětnosti takového důkazního prostředku. Pokud městský soud konstatoval, že stěžovatel nebyl oprávněn k navýšení ceny, přičemž navíc dále uvedl, že mu nepřísluší výši úředně stanovené maximální ceny taxislužby přezkoumávat, je zřejmé, že prokazování ekonomické oprávněnosti požadavků stěžovatele shledal městský soud neúčelným.

33. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že rozhodnutí žalovaného nevycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Stěžovatel neuvedl žádné konkrétní skutečnosti a důvody, které ho k takovému závěru vedly. Nejvyšší správní soud proto mohl stížní námitku přezkoumat pouze ve stejné míře obecnosti, v jaké ji stěžovatel vznesl. Dospěl přitom k závěru, že stížní námitka není důvodná.

34. Dále se Nejvyšší správní soud zabýval stížní námitkou nesprávného právního posouzení otázky porušení povinnosti označit zboží cenou platnou v okamžiku nabídky, tedy otázkou, zda stěžovatel porušil povinnost stanovenou v § 13 odst. 2 zákona o cenách tím, že označil zboží cenou, jež odporovala vyhlášce hl. m. Prahy, přestože šlo o cenu, za níž taxislužbu stěžovatel reálně nabízel a provozoval.

35. Rozšířený senát v již uvedeném usnesení čj. 8 Afs 48/2009 - 80 uzavřel, že „*Výrazem „cena platná v okamžiku nabídky“ v § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění účinném do 17. 11. 2009, se rozumí cena prodávajícím aktuálně požadovaná; skutečnost, zda jde o cenu dovolenou právními předpisy o regulaci cen, není pro posouzení, zda prodávající splnil své povinnosti podle uvedeného ustanovení, rozhodná.*“ Na odůvodnění předmětného usnesení rozšířeného senátu Nejvyšší správní soud na tomto místě v plném rozsahu odkazuje.

36. Osmý senát je právním názorem vysloveným v uvedeném rozhodnutí rozšířeného senátu vázán. V posuzované věci je přitom mezi účastníky nesporné, že stěžovatel své potenciální zákazníky řádně informoval o ceně, za kterou taxislužbu fakticky poskytoval, neboť umístil na dveře vozidla taxislužby dobře viditelné informace o aktuálně nabízené ceně. Stejně tak je na základě shora provedeného výkladu (body 26 - 29 rozsudku) o nepřípustnosti navýšení ceny taxislužby nesporné, že by stěžovatel postupoval protiprávně, pokud by poskytl na území hlavního města Prahy taxislužbu za vyšší než úředně stanovenou maximální cenu. V posuzované věci se nicméně cenové orgány omezily pouze na tzv. statickou kontrolu řádného plnění informační povinnosti dle § 13 odst. 2 zákona o cenách. S ohledem na právní závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu pak tedy Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel nemohl tuto informační povinnost porušit tím, že označil zboží aktuálně nabízenou cenou, jež však není v souladu s ustanoveními o regulaci cen. Jak již vyplývá z výše uvedeného, smyslem předmětného ustanovení je zajistit spotřebitelům informace, za jakých cenových podmínek jim bude služba poskytnuta. Je jim tak umožněno, aby získanou informaci mohli vzít v úvahu a na jejím základě učinili spotřebitelské rozhodnutí. Skutečnost, že stěžovatel prokazatelně označil vozidlo taxislužby cenou jsoucí v rozporu s cenovými předpisy, tak nemohla bez dalšího založit jeho odpovědnost za delikt podle § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách. Městský soud proto pochybil, posoudil-li předmětnou právní otázku odlišně. Zdejšímu soudu tak nezbylo než jeho rozhodnutí zrušit.

37. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou stížní námitku poukazující především na okolnost, že stěžovatel provozuje taxislužbu i mimo území hlavního města Prahy. Vzhledem k právnímu závěru, že stěžovatel v daném případě neporušil povinnost upravenou v § 13 odst. 2 zákona o cenách, soud v této souvislosti nad rámec nezbytného odůvodnění konstatuje, že při poskytování taxislužby na území dané obce byl stěžovatel povinen respektovat úřední regulaci cen stanovenou vyhláškou hl. m. Prahy bez ohledu na to, zda byla přeprava v konkrétním případě započata i ukončena na území hlavního města.

38. Soud nepřisvědčil ani námitce nedostatečného odůvodnění rozhodnutí o povinnosti stěžovatele uhradit náklady správního řízení, jakkoliv je její vypořádání s ohledem na výrok a odůvodnění tohoto rozsudku *obiter dictum*. Dospěl-li správní orgán v řízení k závěru, že stěžovatel porušil svým jednáním právní předpisy, postupoval při rozhodování o nákladech řízení v souladu s § 79 odst. 5 správního řádu, dle kterého má uložit povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Cenový orgán své rozhodnutí opřel o odpovídající ustanovení správního řádu a neopomněl odkázat i na právní předpis upravující výši paušální náhrady nákladů řízení. Odůvodnění rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady správního řízení je proto dostatečné. Odpovídající závěry městského soudu v této věci zcela obstojí.

39. Stěžovatel dále poukázal na nedostatečné odůvodnění výše uložené pokuty. Ani tato stížní námitka není důvodná. Z rozhodnutí cenového orgánu je totiž zřejmé, jaké konkrétní okolnosti ovlivnily výši uložené pokuty, jakým způsobem se cenový orgán vypořádal se stanovením dané částky i o jaká kritéria svoji správní úvahu opřel. Lze tak na tomto místě přisvědčit závěrům vysloveným městským soudem, na které Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje.

40. Stěžovatel konečně namítl, že uložená pokuta má ve vztahu k jeho osobě likvidační charakter. Nejvyšší správní soud podotýká, že se městský soud s odpovídajícím žalobním bodem vypořádal správně, když v souladu s právním názorem vysloveným v usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2004, sp. zn. IV. ÚS 638/03, odmítl přihlédnout k majetkovým poměrům stěžovatele. Nález Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02 (obě rozhodnutí dostupná na http://nalus.usoud.cz), na který odkázal v kasační stížnosti stěžovatel, se totiž vztahuje ke skutkově a právně zcela odlišnému případu a nemůže tedy na uvedeném závěru nic změnit. Městský soud nepochybil, když shledal výši pokuty uloženou v posuzované věci přiměřenou. Jelikož pak stěžovatel v kasační stížnosti žádné jiné relevantní důvody svědčící o likvidační povaze pokuty neuvedl, nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit ani této stížní námitce.

41. S ohledem na výše uvedené tedy Nejvyšší správní soud shledal rozsudek městského soudu nezákonným, a proto jej zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm městský soud rozhodne vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí městský soud rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 12. dubna 2011

JUDr. Jan Passer
předseda senátu